

רע"פ 1871/22 - ירון דנוך נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1871/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: ירון דנוך

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד-עפ"ת 52096-10-21 מיום 8.3.2022 שניתן על ידי השופט העמית י' צלקובניק

בשם המבקש: עו"ד שלומי לוי

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט העמית י' צלקובניק) ב-עפ"ת 52096-10-21 מיום 8.3.2022, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז (השופט ט' פרי) ב-ת"ד 6105-05-19 מיום 18.5.2021.

1. על פי עובדות כתב האישום, ביום 27.3.2018, סמוך לשעה 21:40, המבקש נהג ברכבו הפרטי ברחוב טרומפלדור בפתח תקווה. משהתקרב לצומת כיכר עם רחוב היבנר (להלן: הכיכר), המבקש פגע עם רכבו בהולכת רגל שחצתה את הכביש במעבר חצייה, ונגרמו לה חבלות של ממש - שבר באגן, שבר בצלע וחתך בקרקפת.

2. בגין מעשים אלו יוחסו למבקש עבירה של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: תקנות התעבורה); נהיגה בקלות ראש לפי סעיפים 62(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה

[נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); והתנהגות הגורמת נזק וגרימת חבלה של ממש לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, ותקנה 38(3) לפקודת התעבורה.

3. לאחר שמיעת ראיות, בית המשפט לתעבורה הרשיע את המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

נקבע, כי די בעדותו של המבקש עצמו כדי ללמד על אחריותו לתאונה. זאת היות שעל פי עדות זו, הוא הבחין בהולכת הרגל בעודה ניצבת על סף אי התנועה, בואכה מעבר החצייה – ואף על פי כן, לא עצר את רכבו, ולא אפשר לה לחצות את הכביש במעבר החצייה בבטחה; כך מתוך מחשבה לא מבוססת, אשר התבררה בדיעבד כשגויה, כי אין בדעתה של הולכת הרגל לחצות את הכביש. הודגש, כי גם לו קיימת רשלנות מצד הולכת הרגל, אין בכך כדי לגרוע מאחריותו לקרות התאונה ונזקיה.

עוד קבע בית המשפט, כי על אף שלא נשלח בוחן תנועה לזירת התאונה ולא נחקרו מספר עדי ראייה – אין לראות בכך מחדלי חקירה היורדים לשורש ההליך. זאת מאחר שבנסיבות המקרה דנן ניתן להוכיח את אחריותו של המבקש אף מבלי להידרש לשחזור מדוקדק של התאונה. בגדר זאת, בית המשפט שוכנע בהסתמך על תמונות מהזירה כי גם ללא בחינת הזירה על ידי בוחן תנועה, קיים "מתאם בין גרסת התביעה לממצאים בזירה".

4. בית המשפט ציין בגזר דינו, כי מעשיו של המבקש פגעו בערך קדושת החיים ובזכותו של כל אדם הנע בדרכים לשלמות גופו ובריאותו, והתחשב באופי החבלות החמורות שנגרמו להולכת הרגל. בהינתן זאת, ובהתאם למדיניות הענישה הנוהגת – קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 חודשי פסילה ל-12 חודשי פסילה, לצד ענישה נלווית.

לצרכי קביעת עונשו של המבקש בגדרי המתחם, בית המשפט שקל את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות, ובכללן – גילו, העובדה כי מתגורר עם אשתו וילדיו בבית הוריו, מצבו הכלכלי הרעוע; מצבם הרפואי של בני משפחתו; ואת העובדה כי למבקש רישיון נהיגה משנת 1987 ולחובתו 37 הרשעות קודמות.

לבסוף, השית על המבקש קנס בסך 2000 ש"ח; 4 חודשי פסילת רישיון נהיגה; 4 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי, לבל יעבור עבירה בה הורשע ו/או עבירות תוספת ראשונה או שנייה לפקודת התעבורה.

5. ערעור המבקש על פסק הדין – נדחה.

בתמצית יתואר, כי בית המשפט המחוזי הבהיר כי המבקש, בעת התקרבו למעבר החצייה, לא יצא ידי חובתו המוגברת כלפי הולכת הרגל. הנחתו כי אין בכוונתה של הולכת הרגל לחצות את הכביש במעבר החצייה מהווה הנחה רשלנית שאינה מתחשבת במקדמי סיכון ובאפשרות הסבירה כי בכוונתה של הולכת הרגל לחצות את הכביש בכל רגע נתון. אדרבה, נקבע כי מודעתו הקונקרטית של המבקש כי הולכת הרגל לא מבחינה בהתקרבו של הרכב למעבר החצייה, חייבה נקיטת אמצעי זהירות מוגברים מצדו.

בצד זאת, בית המשפט הצר על כך שהחקירה המשטרתית לא מוצתה כנדרש, כך שלא ניצבה לפני בית המשפט לתעבורה תמונה ראייתית שלמה ואובייקטיבית הכוללת, בין היתר – קביעת מהירות הנסיעה, מיקום הפגיעה בהולכת הרגל ואיסוף עדויות של עדים לתאונה.

6. מכאן הבקשה שלפניי, אשר בד בבד עימה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה בפועל של רישיון הנהיגה, אותה דחיתי בהחלטתי מיום 15.3.2022.

בקשת רשות הערעור מעלה שלוש טענות עיקריות:

ראשית, כי הערכאות הקודמות שגו בהכרעותיהן, מאחר שהן משקפות הלכה למעשה, הטלת "אחריות מוחלטת" על כל נהג המתקרב למעבר חצייה, ומשכך שומה על כל נהג המתקרב למעבר חצייה לעצור את רכבו. זאת, ללא תלות ברשלנות הולך הרגל, או בנסיבות המעידות כי לא הייתה בכוונת הולך הרגל לחצות את הכביש.

שנית, כי בית המשפט לתעבורה לא נתן משקל ראוי למחדלי החקירה, ובכללם – העדר איסוף עדויות מעדי ראיה, חקירה לאקונית של הולכת הרגל שנפגעה, גביית עדויות כארבעה וחצי חודשים לאחר האירוע, ובעיקר אי הגעת בוחן תנועה לזירת אירוע התאונה. לטענתו, מחדלים אלו ואחרים, פגעו קשות בהגנתו ומנעו ממנו ראיות אשר היו יכולות לתמוך בגרסתו.

שלישית, כי בית המשפט לתעבורה לא התייחס כדבעי לעדויות אשר הוצגו לפניו, בין היתר – עדותה "המופרכת" של הולכת הרגל; פסילת עדותה של עדת ההגנה "האובייקטיבית"; וכן דחיית גרסת המבקש כי המדובר בתאונה "בלתי נמנעת".

לאור כל האמור, המבקש סבור כי בקשתו מעוררת סוגיה משפטית בעלת חשיבות החורגת מעניינו הפרטי, ועל כן מצדיקה קבלת רשות ערעור.

דיון והכרעה

7. דין הבקשה להידחות.

8. הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן אך במקרים חריגים בהם מתעוררת סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים בהם עולה חשש לעיוות דין או אי צדק מהותי אשר נגרם למבקש (רע"פ 1807/22 פלוני נ' מדינת ישראל (16.3.2022)).

הבקשה שלפניי אינה מנויה עם מקרים חריגים אלו, משהיא נטועה היטב בדל"ת אמות עניינו הפרטי של המבקש. כמו כן, הבקשה אינה מעוררת חשש לעיוות דין או אי צדק מהותי. די בכך כדי לדחותה.

עמוד 3

9. למעלה מן הנדרש - הכרעותיהם של ערכאות קמא מתייחסות ליישומן של הוראות תקנות התעבורה (סעיפים 51, 67, 52-6) לתקנות התעבורה), בנסיבותיו הפרטניות. הוראות אלו מטילות על נהג המתקרב ברכבו למעבר חצייה "חובת זהירות מוגברת" - הדורשת ממנו להתאים את מהירות ואופן נהיגתו למקרה של חציית הכביש בידי הולך רגל, ובמקרה הצורך - עד לכדי עצירת הרכב לשם חצייה בטוחה של הולך הרגל. בתוך כך, על הנהג ליתן דעתו לאפשרויות לפיהן הולך הרגל לא יהיה ערני לרכב המתקרב; יסמוך על כיבוד זכות הקדימה בידי הנהג; ייטול על עצמו סיכון בחציית הכביש; ואף באפשרות להתנהגות רשלנית מצד הולך הרגל (ע"פ 558/97 מלניק נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (3.5.1998); ע"פ 8827/01 שטרייזנט נ' מדינת ישראל, נז(5) 506, 519-520 (2003); רע"פ 5981/20 קיש נ' מדינת ישראל (13.10.2020)).

לא הוצג לפני כל טעם המצדיק התערבות באופן בו יושמו הוראות אלו על ידי הערכאות קמא, לא כל שכן במסגרת "גלגול שלישי".

אשר לטענות המבקש בדבר מחדלי חקירה שנפלו כביכול בעניינו. טענות אלו זכו להתייחסות נרחבת בקביעות הערכאות קמא - בית המשפט לתעבורה הכיר בכך שנפלו אי אלו פגמים בעבודת המשטרה בחקירת התאונה, ואף על פי כן קבע על בסיס העדויות אשר הובאו בפניו, ובעיקר על יסוד עדות המבקש. בית המשפט המחוזי נתן גם הוא דעתו לסוגיה זו, אך סמך ידיו על הכרעת בית המשפט לתעבורה בדבר אחריות המבקש לתאונה. גם במישור זה, אין אפוא טעם המצדיק התערבות ערכאה זו.

מכאן לטענות המבקש בהתייחס למהימנותם של העדים השונים וקביעות הערכאות קמא בעניינן. כידוע, אין זו דרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות. ואם בית המשפט המחוזי לא מצא לנכון לסטות מעיקרון זה בנסיבות עניינו, אין לפני כל טעם לנהוג באופן שונה, משמקרה זה אינו נמנה על אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות בממצאי עובדה ומהימנות אשר נקבעו בידי בית המשפט לתעבורה, קל וחומר "בגלגול שלישי" (רע"פ 1478/22 פלוני נ' מדינת ישראל (6.3.2022)).

10. טרם סיום, מצאתי להפנות מבט לכך שמעשיו של המבקש, אשר לחובתו 37 הרשעות קודמות, גרמו להולכת הרגל פגיעות וחבלות קשות ובהן - שבר באגן, שברים בצלעות וחתך בקרקפת. כמו כן, מאז התאונה היא סובלת מבעיה נוירולוגית ובעיות קשב וריכוז ומתקשה לשוב לתפקוד תקין בעבודתה. בגין פגיעות אלו, נזקקה להליך שיקומי ממושך במשך כשנה בבית החולים תל השומר, ושנתיים נוספות בביתה, וכל זאת בכדי לנסות ולשוב לשגרת חייה.

בנסיבות אלו, העונש שנגזר על המבקש בסופו של יום מקל עמו עד מאוד.

11. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ' באדרבהתשפ"ב (23.3.2022).

ש ו פ ט
